

Р Е Ш Е Н И Е

№ 58

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 17 март 2011 г.

Административен съд- Перник, втори касационен състав, в публично съдебно заседание на девети март, две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

Членове: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря **И.** и в присъствието на **прокурор Стефанова**, като разглежда докладваното от **съдията Иванова к.н.а.х.д. № 42 по описа за 2011 година** на Административен съд- Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от АПК.

Н.Я.В. обжалва решението на Районен съд Перник, постановено по н.а.х. дело № 1207/2010 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 632/2010 на началник сектор ПП при ОД МВР Перник. С това наказателно постановление на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 1 50 лева, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец на основание чл. 182, ал.1, т. 4 от ЗДвП. В касационната жалба са изложени подробни съображения за това, че оспорваното решение и потвърденото с него наказателно постановление са незаконосъобразни, постановени при съществени процесуални нарушения и се иска отмяна както на решението, така и на наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба-Началник сектор ПП при ОД МВР не взема становище.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник излага становище, че решението на районен съд е правилно и следва да се остави в сила.

Административен съд-Перник, като обсъди доводите на страните, във връзка с доказателствата по делото прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима - подадена в законния срок от лице, участвало в производството пред АНО и районен съд.

Разгледана по същество е основателна.

Срещу касационния жалбоподател е издадено наказателно постановление, за това, че е нарушил правилата за движение по пътищата — в населено място при въведено ограничение на скоростта - 50 км/ч е управлявал МПС със скорост 85 км/ч. Наказателното постановление е издадено на основание съставен АУАН на 29.V.2010 г.

Пред АНО са постъпили възражения срещу съставения акт от страна на касатора, в които същият е оспорил обстоятелството, че посочената от контролните органи по време на проверката и отразена в АУАН скорост е била на друг участник в движението, по същото време.

Възраженията пред АНО не са обсъдени при издаване на наказателното постановление.

В производството пред районния съд са правени същите възражения, като в подкрепа са ангажирани гласни доказателствени средства. Изслушана е свидетелка, съпруга на въззивника. При обсъждането на доказателствата в мотивите на решението съдът е приел, че е налице заинтересованост поради съпружеската връзка и не е дал вяра на показанията на тази свидетелка.

Съдът е приел, че показанията на тази свидетелка "по никакъв начин не допринасят за изясняване на фактическата обстановка". За да изясни фактическата обстановка, въззивният съд кредитира показанията на свидетелите - Симов и Борисов. Показанията на двамата полицейски служители, дадени непосредствено пред съдия, могат да се приемат като категорична липса на спомен за извършено нарушение от касатора в това производство. Това, че "поддържат констатациите по акта" е ползуване на клиширан израз, който не е основание да се приеме хипотезата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, за презумптивната доказателствена сила на АУАН.

Посочването на възражения в акта, към момента на съставянето му противоречи с показанията на св. Борисов, че "водачът оказал пълно съдействие при проверката". Като следствие от тази мотивировка на въззивния съд, настоящият съдебен състав на Административен съд Перник намира, че има процедурно нарушение на обсъждането на доказателствата по делото и разпределянето на доказателствената тежест, при прилагане разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. В случая е разместена доказателствената тежест в процеса и касатора е бил този, който е следвало да извърши обратно доказване на установените с АУАН факти. Такова по делото е проведено, но районен съд не го е приел за успешно, като е приел, че АУАН е с абсолютна доказателствена сила, което не се споделя от касационния състав.

В преценката си дали да се издаде НП административно наказващият орган се основава на фактическите констатации на акта за установяване на административно нарушение, които при условията на чл. 189, ал. 2 ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания се считат за верни до доказване на противното. От друга страна, по силата на чл. 16, ал. 2 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН в съдебното производство тези констатации нямат обвързваща доказателствена сила. Тази позиция категорично е застъпена и в Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС. В този смисъл съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. В съдебното производство фактическите констатации в акта за установяване на административното нарушение нямат доказателствена сила, поради което в тежест на административния орган е да докаже извършването на нарушението, участието на наказания и неговата вина. АНО формално, възпроизвеждайки факти от АУАН, е изпълнил това задължение, а съдът незаконосъобразно е приел безспорно доказано нарушение.

На следващо място - не е установено по безспорен начин, че отбелязаната в АУАН скорост на движение е тази, с която се е движил касатора.

Скоростта на движение, според АУАН е с 35 км/ч превишение над допустимата. В хода на производството по н.а.х. дело 1207/10, пред районен съд са представени писмени доказателства от АНО за техническата годност на радар ТР 4 , № 101. Представена е и разпечатка от показанията на техническото средство - радар за 29.У.2010 г.-11,02 часа.

Административен съд Перник не приема, че посочената разпечатка е годно доказателствено средство от тези предвидени по чл. 189, ал. 7 /редакция към 29.V.2010/ от ЗДвП. Тази разпоредба предполага наличие на определени реквизити, за да се приеме достоверност на подобни веществени доказателства.

Действително, АНО е изпълнил разпореждане на съда да представи разпечатка

от ТР 4 № 101 за 29.У.2010, 11,02 часа. Изричното разпореждане за представяне на разпечатка с фиксиран от съда час е обезсмислило представянето ѝ, предвид обстоятелството, че съда се е обвързал изцяло с АУАН. Това разпореждане е и в противоречие с оплакванията на въззивника, който в жалбата си възразява, както срещу скоростта на движение, така и за това, че не е изяснено дали не е имало и други автомобили със засечена скорост около този момент.

Приложената разпечатка е изготвена на 9.XI.2010 г. - 5 месеца и 10 дни след констатациите на контролните органи при съставяне на АУАН. Според техническо описание и инструкция за експлоатация на Радар ТР 4, регистрираните превишавания на скоростта се запаметяват по дата и час и се номерират. Според същата инструкция паметта се съхранява определено време, без да е конкретизирано дали е дневно, месечно, и т.н..

В разпечатката има запис на дата и час, без запис на регистрационния номер на МПС или посочване бланков номер на АУАН, за да има съответствие в данните при извършване на контрола. Няма заверка за достоверността на приложената разпечатката от органа който я е издал.

Разпечатката е от посочена дата и отбелязванията в нея /единствени/ са под № 1. Това обстоятелство не може да се приеме дори под условие, че е достоверно, тъй като паметта на радара предполага не по малко от 85 записа, а за близо шест месеца да има само едно запаметяване е житейски невъзможно.

Разпечатката не е годно доказателствено средство на първо място, не удостоверява какъв е периода на съхраняване на паметта на записите на превишения на скорост, не удостоверява колко записа има в паметта на радара за периода на съхранение на паметта, до датата на изготвяне на разпечатката - 9.XI.2010 г., нито колко записа са направени на датата, когато е констатирано нарушението.

От изложеното се налага извода, че скоростта, предмет на вменено на касатора нарушение е отразена единствено в акта. Посочената разпечатка не може да се приеме за годно веществено доказателство, предвид констатираните нередности при изготвянето ѝ.

Изложеното налага да се приеме, че допуснатите пропуски по събиране на доказателства от въззивния съд и кредитирането на неотговарящи на изискванията на закона, по кумулативно определени признаци, веществени доказателства е довело до постановяване на незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено.

Следва да се отмени и потвърденото с решението наказателно постановление, тъй като от него не може да се направят безспорни изводи за това, дали именно касатора е управлявал МПС в нарушение с изискванията на ЗДвП за спазване на определена скорост. Административно наказващият орган, като страна в административно наказателното производство, и орган по определяне и налагане на административно наказание, е бил длъжен в производството пред съда да докаже по безспорен начин, с допустими от закона доказателствени средства, че има деяние, което осъществява състав на *административно нарушение*, че това констатирано, в съответствие със законовите изисквания, нарушение е извършено от посочения като нарушител субект и че същият го е извършил при приложимост на санкционните разпоредби на ЗДвП. В противен случай - наказателното постановление ще бъде незаконосъобразно и следва да бъде отменено. За да бъде наказателното постановление законосъобразно, следва да бъдат спазени процесуалните норми относно съставянето на акта и издаването на наказателното постановление, въз основа на този акт, които административния орган да прецени в съвкупност. Наказващият орган издава НП, само когато по безспорен начин е доказано извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. За да бъде НП правилно и законосъобразно, е необходимо

стриктно спазване на изискванията на ЗАНН и в тежест на наказващия орган е да докаже и установи в хода на делото по безспорен начин, че това е така. Преди да издаде наказателното постановление наказващият орган следва да направи самостоятелна проверка на обстоятелствата по нарушението, както и да събере доказателства относно обстоятелствата. Формалното спазване на тези правила не води до безусловно ангажиране на административно наказателната отговорност на нарушителя. Предвид изложеното, **Административен съд Перник**

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ решение № 788/11.12.2010 г., по н.а.х. дело № 1207/2010 г. на Районен съд Перник, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 632/10 от 21.У1.2010 г. на Началник сектор ПП, ОД МВР Перник, издадено срещу Н.Я.В.,***, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП са му наложени административни наказания "глоба" в размер на 150 лева е "лишаване от право да управлява моторно превозно средство" за срок от един месец, за извършено административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Решението е окончателно.

Председател: /п/

Членове: /н/